

a monarchia és Szerbia konfliktusába, sőt esetleges háborújába sem, mert Németország fegyverrel akadályoz meg minden ilyen szándékot.

ANGLIA SEMLEGES.

London, július 25. A londoni német nagykövet tegnap délután megjelent a külügyminisztériumban, ahol közölte, hogy Németország nem fogja tűrni egyetlen hatalom beavatkozását sem a monarchia és Szerbia konfliktusába. **A külügyminisztériumban azal vették tudomásul ezt a kijelentést, hogy Angliának semmiképen nincs szándékában, hogy ebben a kérdésben elfoglalt teljes semlegességén változtasson.**

FRANCIAORSZÁG HABOZIK.

Páris, július 25. A párisi német nagykövet tegnap délután megjelent a külügyminisztériumban, ahol a Viviani külügyminisztert helyettesítő kultuszminiszter fogadta. Itteni politikai körökben nagy izgalmat keltett a német nagykövet föllépése. A kultuszminiszter minden megjegyzés nélkül vette tudomásul a nagykövet kijelentéseit.

OROSZORSZÁG MEG VAN LEPVE.

Szentpétervár, július 25. A német nagykövet tegnap délben értesítette Szasszonov külügyminisztert, hogy fontos közölni valója van. A külügyminiszter nagy elfoglaltságára való tekintettel írásban kérte a közlést, a nagykövet azonban ragaszkodott a személyes érintkezéshez. Délután négy órakor meg is történt a német nagykövet látogatása Szasszonovnál. E látogatás során tudatta Németország üzenetét a nagykövet a külügyminiszterrel, aki azt nagy meglepődéssel vette tudomásul. Szasszonov a közlésekről nyomban jelentést tett a cárnak.

A cár békebarát?

Szentpétervár, július 25. Politikai és katonai körökben nagy felzúdulást és izgalmat keltett az a tegnap este kiadott hivatalos kommuniké, mely kijelenti, hogy Oroszország a monarchia és Szerbia konfliktusában nem maradhat indifferens. Ezt a kijelentést, hogy teljes nyíltsággal csaknem villágháborúval fenyeget, nyomon követte a következő nyugodtabb hangú hivatalos nyilatkozat:

— A francia köztársaság elnökének látogatása az orosz cárnál alkalmat nyújtott a baráti viszonyban élő szövetséges kormányoknak, hogy a különböző problémák tekintetében nézeteiknek teljes egyöntetőségét konstatálják, amelyet az általános béke és az európai egyensúly gondja a hatalmaktól, különösen a Keleten megkíván. (Pétervári Távirati Iroda hivatalos közleménye.)

Pétervár, július 25. A sztrájkmozgalom csökkenőben van. A legtöbb gyár, nyomda és kisebb üzem azonban még ma sem dolgozik. Több gyárban az üzemet a gyárvezetőség beszüntette. A közuti vasut forgalma a külvárosok kivételével ismét helyreállt.

Tegnap a Staraja Dorovnia külvárosban a sztrájkolók és a rendőrség között véres összeütközések voltak. A rendőrök több lövést tettek a sztrájkolókra, akik közel dobálták meg a rendőröket és többre rálöttek. Több munkás megsérült. A schlüsselburgi városrészben a munkások két vendéglőt leromboltak. A rendőrség beavatkozott. Több tüntető megsérült. Az éjjel a városon kívül munkásgyűlés volt, amelyen nyolctízezer munkás vett részt.

Pasics titkos találkozása.

Belgrád, július 25. Pacics miniszterelnök a múlt héten az ország belsejébe utazott — amint a szerb sajtóiroda hivatalosan jelentette — hogy a választást megelőző agitációs hadjáratban részt vegen. Mint most megállapították, Pacics nem azért hagyta el Belgrádot. A szerb miniszterelnök az ország egyik kisebb városában Venizelosz görög miniszterelnökkel találkozott. Ezen a találkozón hír szerrint ott volt a román külügyminiszter is. Pacics azért nem találkozott a külföldi államférfiakkal Belgrádban, mert ez feltűnő lett volna, míg így azt hitte, hogy találkozása titokban marad.

Pétervároft összeült a nagytanács.

London, július 25. Egyike azoknak a személyiségeknek, akik az orosz minisztertanácsban részt vettek, a következőket közölte a Times tudósítójával:

— A miniszterek között egyhangulag az a vélemény alakult ki, hogy Ausztria-Magyarország ultimátuma Oroszországot provokálta. Erre az ultimátumra csak egy válasz lehetséges.

Ugyanez a véleményük az orosz államférfiaknak, képviselőknek és szerkesztőknek is. A cár mára összehívta a nagytanácsot, ami mindig megtörténik, ha a háboru vagy béke mérlegeléséről kell dönten. A nagytanács ratifikálni fogja a minisztertanácsnak háborura vagy békére vonatkozó határozatát. A nagytanács kiegészítésére meghívták a cári család tagjait és több magasrangú hivatalnokot, akik nem tagjai a minisztériumoknak.

— Most alamizsnát fogok kérni.

A kemencék fölől a tavaszi szellő idehozta a friss kenyér illatát. Fehérruhás ember ment el mellette és fején, hosszú deszkán sorjában kirakott sok aranyszínű zsemlye párolgott. Két kutya követte, pofájukkal felfelé tartották és farkukat csóválták.

Ciro csekénem felfordult a bágyadtságtól.

— Most alamizsnát kell kérnem, különben meghalok — gondolta magában.

Lassan bealkonyult. Az átlátszó ég tele volt papiros-sárgányokkal, melyek hullámozáva visszatértek a földre. A csengő légbe a mezők belevegyítették állandó dongásukat.

Ciro így szólt magában:

— Most a templom kapujába kiülök.

És arrafelé vánszorgott.

A templom nyitva volt. Mélyen látni lehetett az oltárt, melyet, mint valami csillagsor, apró lángocskák világítottak meg. A templomból tömjénzag áradt. Időnként az orgona egy csomó hangot lökött ki magából.

— Oh, Uram, Istenem, te segíts rajtam!

Az orgona bugva megszólalt, úgy, hogy megreszkettette az oszlopokat, azután derűsebb hangokat hallatott. A hívők kettésével, hármával léptek be az egyetlen kapun. Ciro még nem merte kinyújtani kezét. Egy nem messze álló koldus panaszosan siránkozott:

— Könyörüljetek, Isten szerelmére!

Ekkor a néma elszégyelte magát. Mostoháját látta a templomba lépni talpig feketében.

— Ha most hazamennék, míg a mostohám nincs otthon — gondolta.

Az evés vágya oly erős volt már benne, hogy már nem habozott. A kenyér reményében szinte repült a mankóján. Egy kis leány nevetve odakiáltott neki:

— Kengyelfutó lettél, te nyomorék?

Egy pillanat alatt otthon volt; lihegett és szíve dobogott. Végtelen óvatossággal ment a lépcsőn, hogy zajt ne üssön. Tapogatózva kereste a kulcsot a fel egyik mélyedéséből, ahová mostohája szokta rejtetni, ha elment hazulról. Végre megtalálta, de mielőtt kinyitotta az ajtót, a kulcslyukon át benézett a szobába. Luca az ágyon aludni szokott.

— Hát ha vehetnék a kenyérből anélkül, hogy őt felkölteném — gondolta Ciro.

Lassan megfordította a kulcsot a zárbán; visszatartotta lélegzetét, félt, hogy szíve dobogásával felkelti fivérét. Azt hitte, hogy a dobogás betölti az egész házat, akárcsak egy hangos recszenés.

— És ha felébred? — gondolta Ciro velőtrázó borzadállyal, mikor kinyitott az ajtó.

De az éhség vakmerővé tette. Belépett, halkán mozgatta a mankót, szemét egy pillanatra sem vette le fivérééről.

— És ha felébred?

Fivére szorongva lélegzett mély álmában. Időnként mintha gyöngye fütyty hagyta volna el ajkát. Az asztalon csak egy gyeritya égett és széles, vibráló árnyékot vetett a falra.

Ciro, amint a kenyeres láda közelébe ért, megállt, aztán mindkét mankóját hóna alá kapta és felemelte a láda tetejét. Ez hangosan csikorgott.

Luca hirtelen felriadt. Meglátta fivérét és karját rázva, ordítani kezdett, mint egy eszelős:

— Tolvaj! Segítség! Tolvaj!

A düh fojtogatta. Miközben fivére az éhségtől elvakítva, a kenyeresláda fölé hajolt és reszkető kézzel egy darab kenyeret keresett, ő kiugrott ágyából és odaszaladt, hogy ebben megakadályozza.

— Tolvaj, tolvaj! — kiáltott magánki-vül.

A láda fedelét Ciro nyakára rántotta, a ki most kétségbesetten védekezett, mint egy állat a kelepcebén. Luca egészen elvesztette öntudatát, testének egész súlyával ránehezedett, mintha le akarná fejezni fivérét. A láda teteje nyikorgott, belenyomult az élő husba, összezsuzta az ereket és inakat. A lán egy élettelen test lógott, mely már meg se moccant.

Ekkor, a meggyilkolt nyomorék láttára, örült félelem fogta el.

Kétszer vagy háromszor körültáncolt a szobában, melyet a reszkető gyertyaláng kísértetiesen világított meg; megragadta az ágyterítőt, magára huzta, még fejét is betakarta s egészen összekuporodott alatta. A csöndben csak fogai csikorgtak, mintha vasat ráspolyoznának.

Megnyílt
a

Próféta étterem

KÖZKEDVELT
KERTHELYISÉGE

MINDEN VASÁRNAP

HONVÉD ZENE HANGVERSENY.